

ΟΙ ΑΦΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΑΛΥΩΤΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ...

Οι απεσταλμένοι τού Αυτοκράτορα και του Πατριάρχου Βέκκου, κατά την επίσκεψή τους στο Άγιο Όρος με σκοπό να εντάξουν τις Ιερές Μονές στο σχέδιό τους και να συλλειτουργήσουν με τούς Παπικούς, προσπάθησαν με διπλωματία να τούς φέρουν σε συλλείτουργο. Συνάντησαν όμως σθεναρά αντίσταση από τα περισσότερα Μοναστήρια με αποτέλεσμα να προχωρήσουν σε εγκληματικές ενέργειες πού ούτε οι βάρβαροι μη χριστιανοί πειρατές δεν είχαν κάνει...

Και αφού έκαψαν τούς ανθενωτικούς μοναχούς στον Πύργο τής Μονής Ζωγράφου προχώρησαν και στην Μονή τού Βατοπαιδίου, και επειδή εκεί τους έλεγξαν ως Αιρετικούς, διά τούτο τον μεν Ηγούμενον αφού τον έδεσαν με αλυσίδες τον κατεπόντισαν εις την θάλασσα, τους δε άλλους δώδεκα Μοναχούς, τους απηγχόνησαν εις τόπον λεγόμενον σήμερα Φουρκόβουνον.

Τα ίδια περίπου συνέβησαν και εις την Ιερά Μονή των Ιβήρων, όπου άλλους με καταπόντισαν βυθίζοντας το πλοίο μεταφοράς τους ανοικτά τού Ιβηρητικού πελάγους, άλλους δε, τους πήραν μαζί τους αιχμάλωτους...

Εις την Μεγίστη Λαύρα όμως, όπου τους υποδέχθηκαν επισήμως και μάλιστα με κωδωνοκρουσίες, επακολούθησε η οργή του Θεού...

Κι έτσι, ο μεν Ιεροδιάκονος Λαυριώτης πού συλλειτούργησε έλιωσε όπως το κερι στην φωτιά από σύντομη αρρώστια και πέθανε, οι δε άλλοι επτά συλλειτουργήσαντες Ιερομόναχοι (και κατ' άλλους 11), βρέθηκαν μετά θάνατον άλιωτοι, τυμπανισμένοι, και αφορισμένοι, και των οποίων τα κατάμαυρα λείψανα μέχρι το τέλος του 19ου αιώνας υπήρχαν στον Νάρθηκα του Κοιμητηρίου των Αγίων Αποστόλων σε κοινή θέα προς διδασκαλία και σωφρονισμό εκ των γεγονότων, αλλά και προς παρότρυνση για προσευχές των ανθρώπων πού τους έβλεπαν, ώστε να τους συγχωρήσει και να τους ελεήσει ο Πανάγαθος Θεός διαλύοντας τα σώματά τους...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ...

«Εις αδελφός ήκουε διά τους αφορισμένους όπου είναι εις την Λαύραν του Άθωνος, και οι όποιοι έδέχθησαν και συνελλειτούργησαν με τον Ιωάννην Βέκκον, τον τότε Λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Είχε αμφιβολίαν όμως αν είναι πράγματι αληθινά όλα αυτά, και πάντοτε ερευνούσε και ερωτούσε αν ευρίσκεται κανείς να τους είδεν, ιδίοις όμμασιν ως αυτόπτης μάρτυς διά να πεισθεί από την αμφιβολίαν όπου είχε...

Και από τους πολλούς όπου ερώτησε τού είπαν ότι ό Πνευματικός τούς έχει ιδεί, και ήρθε και με ερώτησε εάν γνωρίζω και εάν τους είδα ιδίοις όμμασι, και τον επληροφόρησα ότι τους είδα και είναι βεβαιότατα, επειδή εγώ ήρθα εις το Άγιον Όρος, εις τα 1885, ετών είκοσι...

Μετά δύο έτη, επειδή έτυχε να πάρουμε σιτάρι από την Μονήν Κωνσταμονίτου 1200 οκάδες, πηγαίναμε διά θαλάσσης με την βάρκα την ιδικήν μας να το περιλάβομε, όπου ήμουν 22 ετών και ήτο τον Σεπτέμβριον μήνα δύο ημέρας μετά του Τιμίου Σταυρού.

Επήγαμε το εσπέρας και εμείναμε εις τον αρσανάν της Μεγίστης Λαύρας, όπως το πρωϊ εξακολουθήσωμε το ταξίδιόν μας, καθώς και έγινε.

Μόλις όμως εξακολουθήσαμε ολίγον διάστημα, από την Λαύραν, ακούω και μου λέγει ο Γέροντας μου, Μελέτιος Μοναχός,

«Παιδί μου Γαβριήλ εδώ παρεμπρός υπάρχουν οι αφωρισμένοι, οι οποίοι εδέχθησαν τους Λατινόφρονες εις την Μεγίστην Λαύραν, και συλλειτούργησαν με τον Ιωάννην Βέκκον και τους μετ' αυτού, τους οποίους εγώ τους έχω ιδεί και άλλοτε, αλλά επειδή είσαι νέος και ίσως να γίνει κάποτε λόγος και να λένουν μερικοί ότι ψέματα είναι όλα αυτά, και ότι δεν υπάρχουν τίποτα, ούτε αφωρισμένοι, αλλά τα λένουν διά φοβέρα εις τους ανθρώπους, δι' αυτό να πάμε, να τους ίδης ιδίοις όμμασι, να μη πιστεύεις ότι και αν σου λένουν μετά, διότι και η Αγία Γραφή λέει, ο οφθαλμός είναι πιστότερος της ακοής»...

Και λέγοντας ο Γέροντας τα τοιαύτα, φθάσαμε εις ένα απότομον γκρεμνόν, όπου μόνον να τον ιδεί ο άνθρωπος τρομάζει, και μου λέγει,

«εδώ είναι»,

Εγώ δέ περιεργαζόμενον να τους ιδώ και του λέγω:

«Με κοροϊδεύεις»;

Λοιπόν γέλασε και μου λέγει:

«Τί νομίζεις, μήπως είναι κανένας Σταυρός, ή τίποτα Εικόνες για να τους βλέπουν οι άνθρωποι και να κάμνουν τον Σταυρόν τους; ενώ έχουν του διαβόλου την μορφήν, την οποίαν θα ίδης και τότε θα πιστέψεις...»

Τότε λοιπόν προσεγγίσαμεν εις την απότομον εκείνην χαράδραν και μετά κόπου πολλού, βγήκαμε έξω, και με τα είκοσι νύχια πού λέει ο λόγος, ανεβήκαμε πέντε-έξι μέτρα και έπειτα είδα ένα σπήλαιον και εισήλθαμε, και βλέπω εκεί μέσα ένα ελεεινόν θέαμα:

Τρεις ανθρώπους ακουμπισμένους εις τον βράχον, όρθιοι, με τα ρούχα, ράσα και ζωστικά, οι οφθαλμοί ανοικτοί, τα μαλλιά και το γένειον και των τριών μακρύ και κατάλευκον, τα πρόσωπά των όπως είναι το χρώμα της φούμας (μαύρο), ομοίως και αι χείρες προς τα κάτω, οι δάκτυλοι ολίγον εστραμμένοι προς τα μέσα, οι όνυχες των χειρών έως 2-4 πόντους μεγάλοι, των δε ποδών δεν έφαινοντο, επειδή ήσαν καλυμμένα με τις κάλτσες και τα παπούτσια...

Μάλιστα θέλησα να τους ψηλαφήσω να ιδώ αν πραγματικά το σώμα ήτο μαλακό, ή μόνον ξηρό δέρμα και οστά, αλλά δεν μου άφησε ο Γέρων και μου λέγει:

«Μή βάλεις εσύ χέρι επί την οργήν του Θεού...»

Εις όλα όμως τα άλλα έβαλα μεγάλην επιμέλειαν, μόνον χέρι δεν έβαλα. Και τότε διόλου δεν εδειλίασα, τώρα όμως, όταν τους ενθυμηθώ, ταραττεται ή ψυχή μου και δεν ημπορώ ούτε να κοιμηθώ ημερόνυκτα ολόκληρα, ούτε να φάγω δύο και τρεις ημέρας, ενώ τότε όπου τους είδα ούτε έβαλα τίποτε εις τον νουν μου...

Γράφω το παρόν, ίδια χειρί εις τας 2 Μαρτίου 1964 εν τη Ιερά Μονή Ξενοφώντος,

Γαβριήλ Ιερομόναχος Πνευματικός,

από το Ιβηρικό Κελί «Γεννέσιον του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου», του επιλεγομένου «Μαλάκι».

(Αγιορειτικόν Εγκόλπιον - Ημερολόγιον του έτους 2004)

ΤΑ ΟΙΚΤΡΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΩΝ ΜΕ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ...

Γι' αυτά τα τυμπανιαία και άλιωτα σώματα έχει διασωθεί το παρακάτω τραγικό περιστατικό:

«Κάποτε, μερικοί ημιονηγοί (μουλαράδες) ευρισκόμενοι σε ευθυμία και μεθυσμένοι, έβαλαν μεταξύ τους στοίχημα για το ποιος απ' όλους τους, ήταν πραγματικά γενναίος...

Το στοίχημα ήταν, ότι όποιος έχει το θάρρος και καταφέρει να πάρει ένα από τα πτώματα αυτά και το φέρει στο μέρος που πίνανε κρασί και διασκεδάζαν, θα κέρδιζε και ένα ανάλογο ποσόν !

Και πράγματι, βρέθηκε ένας τολμηρός και με το πιστόλι στο χέρι μετέφερε το απαίσιο και τλαιπωρημένο εκείνο λείψανο κερδίζοντας το στοίχημα...

Η παράδοση αναφέρει ακόμη, ότι ένας προσκυνητής ευαίσθητος προφανώς, πλησιάζοντας και βλέποντας τα κατάμαυρα εκείνα και φουσκωμένα πτώματα, με τα ανακατεμένα μαλλιά, τα γαμψά νύχια, και με τα στόματα ανοικτά όπου μπαινόβγαιναν ποντικοί, τόσο φοβήθηκε που έπαθε σόκ και ανακοπή της καρδιάς και πέθανε...

Το παραπάνω περιστατικό υπήρξε και η αιτία να απομακρύνουν τους αφωρισμένους από τον Νάρθηκα του Κοιμητηρίου και να τους πάνε σε μια σπηλιά κάτω, στην παραλία της Ρουμανικής Σκήτης, κτίζοντας με λιθάρια την πόρτα και κάνοντας αγνώριστο το μέρος όπου και παραμένουν ακόμη...

Αυτά δυστυχώς υπήρξαν τα τραγικά αποτελέσματα συλλειτουργίας και συμπροσευχών Ορθοδόξων και παπικών στο Άγιον Όρος...

<http://www.kivotoshelp.gr/index.php/aireseis-menu/188-oi-aforismenoi-alyotoi-monaxoi-toy-agiou-orous>

https://www.imdleio.gr/diaf/2016/aforismenoi_monaxoi.pdf